

Sibel'in uğradığı saldırıyla ilgili olarak geçmiş olsun dilekleri yollayan herkese çok teşekkür ederiz. Yaşadığımız olay artık geride kaldı. Geçmişi unuttuk, ileriye bakıyoruz. Ancak çalınan makinenin de yerine yenisini almamız lâzım. Brezilya'da benzeri makineler çok pahalı. Paraguay'da ise elektronik malzemelerin gümrüksüz satıldığını ve ucuz olduğunu duyduk. Arjantin'e varınca otobüsle Paraguay'a gidip araştırmayı planlıyoruz.

Brezilya'dan ayrılmaya hazırız. Ancak hava durumu raporları bir süredir aleyhimize bilgilerle dolu. Uzaklar II'yi bağladığımız Oşinografi Müzesi'nin iskelesinde rüzgârın kuzeye dönmesini bekliyoruz. Müze Grande nehrinin kenarında, denizden on mil kadar içerde, ulu ağaçların gölgelediği geniş bir alanın üzerine kurulmuş. Deniz canlılarına ait objelerin sergilendiği ana binanın yanında bir de hayvan hastanesi var. Tedavileri süren yaralı bir denizaslaniyla penguen hastanesinin havuzlu bahçesinde volta atarak taburcu olacakları günü bekliyorlar.

Müze müdürü Profesör Lauro Barcellos her gün uğrayıp bir ihtiyacımız olup olmadığını soruyor. Lauro Brezilya'ya gelen yabancı tekneciler arasında neredeyse efsanevi bir kişiliğe bürünmüş. Hiç zorunluluğu olmadığı halde müzesinin iskelelerini yabancı denizcilere açmış olması, gelen

denizcilerin her türlü ihtiyaçlarıyla ilgilenmesi kendisine haklı bir ün kazandırmış. Konuklarına imzalattığı ziyaretçi defterinin sayfaları dünyanın değişik köşelerinden gelmiş denizcilerin yazdığı övgülerle dolu... İskeleyle bağlanan tekneler elektrik, su alabiliyor, müzenin internet ve duşlarını kullanabiliyorlar. Üstelik her hangi bir ücret ödemededen... Lauro'nun konuklarından tek talebi defterine birkaç satır yazmaları ve ülkelerinin bir adet bayrağını müzeye hediye etmeleri. Eğer tekneçiler ülkelere ait bir yemek pişirip ikram ederlerse, boğazına pek düşkün olan profesör bu teklifi de memnuniyetle kabul ediyor!

Lauro günlük mesaisinin önemli bir kısmını “kuzine” dediği, suya çakılı kazıklar üzerindeki lokalde geçiriyor. Yemeklerini pişirdiği, dostlarını ağırladığı kuzinesinin duvarları çeşitli milletlere ait bayraklarla süslü. Kapıdan içeri girince tavandan sallanan bayraklar arasındaki Türk bayrağı hemen dikkatimizi çekiyor. Bu bayrağı Mardek adlı teknesiyle dünya turu yapan Hakan Öge'nin verdiğini öğreniyoruz. Profesörle Hakan ve “Çok güzel bir hanımdı...” diyerek övgüyle bahsettiği eşi Sophie hakkında konuşurken, yakın geleceğe ait en büyük hayalinin İstanbul'a gitmek olduğunu öğreniyoruz.

Masaya oturup İstanbul hakkında sohbet başlıyoruz. Sibel İzmirli olduğundan gülümseyerek bizi izliyor. Lauro'yla sohbet beni efkârlandırıyor... Profesöre “dünyanın en güzel şehrini” anlatırken İstanbul'u ne kadar özlemiş olduğumu fark ediyorum. İnsan anasının yüzünü ve doğduğu kenti unutamazmış. Doğru... Hele orada yakınları yaşıyorsa... Sevdiklerimin, en başta kızımın orada yaşıyor olması özlemimi bir kat daha arttırıyor.